

8. De vrouw die winden liet

Er was eens een meisje dat erg te lijden had van winderigheid. Maar dat was dan ook het enige smetje op haar verder uitstekende blazoen. Ze was mooi. Niet zomaar mooi, maar echt om te stelen. 's Nachts gaf ze licht en overdag schaduw. Bij de rijzende zon verwarmde ze wie naast haar stond. Bij de ondergaande zon gaf ze verkoeling. Wangen als perziken, een hals van een zwaan, benen als jonge dennen, armen die streelden als een rietkraag. Ogen dieper dan meren. Volle stevige borsten en heupen waar je kippenvel van krijgt. De mooiste billen van de wereld. Kortom, een pracht van een meid maar ze zat vol wind en die moest er op tijd en stond ook uit.

Alleen haar moeder wist wat er aan de hand was. Voor de hele buitenwereld was ze een wonder van schoonheid. En dat was ze helemaal voor alle hitsige prinsen die in haar straatje paradeerden in de hoop ook maar één glimp van haar op te vangen. Dat ze daarbij wel eens een donderslag bij heldere hemel hoorden en door een fikse windstoot uit het zadel werden gelicht vonden ze de gewoonste zaak van de wereld.

Zoals dat altijd gaat, werd een van die prinsen haar verloofde en na een jaar keurig vrijen zouden ze gaan trouwen. Haar moeder was er niet helemaal gerust in en had maar één goede raad. 'Liefste meisje,' zei ze, 'probeer in het kasteel van je man je winden in te houden. Bespaar ons de schande dat heel het land zou weten dat jij het bent die donderslagen bij heldere hemel laat weerklinken en hitsige prinsen van hun paard blaast.'

Het meisje beloofde het en er werd een trouwpartij aangericht die nog maar zelden was vertoond. De eerste huwelijksnacht was er voor de prins een die hij nooit meer zou vergeten. De tweede was een even groot succes. En ook de derde kon nog helpen om het landelijk gemiddelde op niveau te houden. Maar de vierde nacht was ze ziek. Toen ze wakker werd was ze doodziek. En tegen de middag stond ze op barsten. Alle doctoren en grootmeesters hadden aan haar bed gestaan en geen een wist raad. Nu lag ze te sterven en haar schoonmoeder bleef alleen bij haar. Ze praatten wat en na heel veel gejammer en geklaag zei het meisje eindelijk wat haar bedrukte.

Als ze maar even een wind kon laten, was ze zo weer genezen, maar dat durfde ze niet.

‘Ach wat,’ zei de schoonmoeder, ‘laat maar knallen. Als je daarmee weer beter wordt, dan mag hier wel eens een frisse wind door het huis waaien.’

‘Lieve schoonmoeder,’ antwoordde het meisje, ‘ik durf niet.’

‘Flauwekul, niet durven. Dit is een kwestie van leven of dood.’

‘Jawel,’ piepte het meisje nog, ‘maar hou je vast aan de takken van de bomen. Veranker de kachel in de keuken, zet deuren en ramen wijd open, waarschuw de burens dat er storm op komst is en zeg dat ze moeten schuilen.’

Dat gebeurde allemaal. Toen het meisje eindelijk de genezende wind liet, verging horen en zien. De takken werden van de bomen gerukt. De verankerde kachel werd naar buiten geslingerd, deuren en ramen uit hun hengsels gelicht. Het vee van de burens was het meer ingeblazen en verdronk. Het koren op de velden lag plat tegen het land. De pannen vlogen mijlenver van de daken. Bossen werden ontbladerd. Stormen raasden over het land. In kerktorens beierden de klokken. Rivieren werden uit hun oevers geblazen. Landerijen in puinhopen herschapen.

Zo gauw de schoonmoeder van de eerste schok was bekomen, kroop ze op handen en voeten naar huis. Daar zag ze dat haar schoondochter weer een bloes op haar wangen had en ogen dieper dan meren en ze was gelukkig. Haar zoon die later die avond van de jacht thuiskwam, was dat niet. Hij had de verwoestingen in het land gezien en zijn eigen buit in een wervelwind zien verdwijnen. Een meisje dat met één wind het land kon verwoesten, nee, daar kon hij niet mee leven. En hij zou haar terugbrengen naar waar ze vandaan kwam.

Twee dagen en twee nachten hadden ze gelopen en ze kwamen weer in de bewoonde wereld. Waar nog huizen overeind stonden en de bomen nog vruchten droegen. Bij een grote appelaar, een hoogstam uit vervlogen tijden, stonden drie mannen. Ze probeerden met stokken en stenen de vruchten uit de bomen te slaan, maar ze hingen te hoog en een ladder hadden ze niet.

Het meisje zag dat ze hulp nodig hadden en zei: ‘Wacht nu even, met één wind blaas ik alle appels van de boom.’

De mannen schaterden het uit. 'Ik heb de halve wereld rondgereisd en veel gezien, maar dat een vrouw met een wind de appels van de bomen kan blazen. Nee, dat nog nooit', zei de een.

'Wat nog niet vertoond is, is daarom niet onmogelijk', zei de ander.

'Als het je lukt, krijg je mijn paard en mijn kar', zei de derde.

Ze ging er even voor staan. Trok haar rokken tot boven haar kont en knalde met één klap al de appels van de boom. Dat er geen verder onheil geschiedde, kwam omdat ze twee dagen eerder nog het halve land in puin had gelegd en nog niet helemaal op krachten was.

De prins schaamde zich dood, maar was natuurlijk best tevreden dat ze nu met paard en kar konden verder trekken. Want nog altijd wou hij zijn vrouw weer naar haar land van herkomst brengen. De schande van het winden laten was niks voor hem. En zo zaten ze vanachter op de kar tot ze aan de rivier kwamen. Daar lagen een heleboel schepen geladen met graan. De zeilen hingen slap aan de masten, het was heet en er stond geen zuchtje wind. Al weken smeekten ze hemel en aarde om toch maar even de wind zijn werk te laten doen. 's Avonds zaten ze droevig in de kroeg trieste liederen te zingen van vroeger en nog veel eerder. Overdag zaten ze te niksen op het dek langs de kade.

Toen de prins en zijn vrouw daar langs sjokten, had ze meteen begrepen dat ze kon helpen. Maar voor niks gaat de zon op. 'Weet je,' zei ze, 'dat ik met één wind van mij de hele vloot het zeegat uit blaas.'

'Jawel en waarom ook niet', bromden de mannen. 'En weet je dat je van ons je hele kar mag volladen met zakken graan als we ook maar één knoop opschieten.'

Prompt sloeg ze haar rokken omhoog, richtte haar kont op de stille vloot en deed wat ze het beste kon. Met windkracht vijf tot zes stormde de vloot de haven uit. De matrozen aan de wal moesten zich nog reppen om aan boord te geraken. De matrozen aan boord klommen ijlings in het want en de stuurmannen moesten zich vastklampen aan het roer en de helmstok.

Haar man stond te knikken op zijn knieën. En dat deed hij nog toen de wagen al boordevol zakken graan was geladen. Toen hij de zakken had geteld, begon hij langzaam maar zeker te beseffen dat je met wind geld kan

verdienen. Eerst een paard en een kar en nu nog een voorraad graan om een hele stad door de winter te helpen. En hij begon al een beetje spijt te krijgen dat hij zomaar had beslist dat ze weer naar huis moest gaan. Ook al omdat al wie gezien had hoe ze de vloot weer vlot had gekregen, hem prees om de kwaliteiten van zijn vrouw. En dat ze de mooiste billen van de wereld had, riepen ze er nog achteraan.

Ja, dat had hij ook altijd geweten. Ze keken mekaar eens diep in de ogen en besloten toch maar samen gelukkig te worden. Hij lachte en fluisterde in haar oor: 'Op tijd en stond een wind, houdt de mensen welgezind.'